ρυγί· καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τοῦ ὀργάνου τὸ αὐλόν. ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ φρυγιστὶ τοῦ ἁρμονιῶν, καὶ γὰρ αὐλὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις· ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. δηλοῖ δ' ἡ ποίησις. πᾶσα γὰρ βακχεία, καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη κίνησις, μάλιστα τοῦ ὀργάνου ὄντ' ἐν τοῖς αὐλοῖς. τοῦ δ' ἁρμονιῶν ἐν τοῖς φρυγιστὶ μέλεσι λαμβάνει ταῦτα τὸ πρέπον· δῆλον, ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως. εἶτα δοκεῖ Φρύγιον· καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν συνήθειαν ταύτην· δηλά τε, καὶ διότι Φιλόξενος ἐγχειρήσας ἐν τῇ Δωριστὶ ποιῆσαι διθύραμβον τοῖς μύθοις, οὐκ οἶός τ' ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν φρυγιστὶ, τὴν προσήκουσαν ἁρμονίαν πάλιν. περὶ δὴ τῆς Δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς στεγνοτάτης οὔσης, καὶ μάλιστ' ἥδος ἔχούσης ἀνδρεῖον. ἔτι δέ, ἐπεὶ τὸ μέσον μὲν τῶν ὑπερβολῶν ἐπαινοῦμεν, καὶ χρῆσθαι διώκειν φαμὲν· ἡ δὴ Δωριστὶ πάντων ἔχει τὴν φύσιν πρὸς τὰς δηλὰς ἁρμονίας· φανερὸν ὅτι τὰ Δώρια μέλη πρέπει παιδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς γεωτέροις. εἰσὶ δὲ δύο σκοποί· τό τε δυνατὸν, καὶ τὸ πρέπον. καὶ γὰρ τὰ δυνατὰ δεῖ μετιέναι μᾶλλον, καὶ τὰ πρέποντα ἑκάστοις. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ἀφεστῶτα τῆς ἡλικίας· δῆλον, τοῖς ἀπειρηκόσι διὰ χρόνου οὐ ῥᾴδιον ἄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, δηλᾶσας ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποδείκνυσι τοῖς τηλικούτοις. διὸ καλῶς ὀνειδίζουσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν τινες, ὅτι τὰς ἀνειμένας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσας εἰς τὴν παιδείαν, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνει αὐτὰς, οὐ χρῆται τὴν τῆς μέθης δύναμιν· βακχευτικὸν γὰρ ὄ γε μέθη ποιεῖ μᾶλλον· ἀλλ' ἀπειρηκέναι, ὥστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν, τὴν τοῦ πρεσβυτέρου, δεῖ καὶ τοῦ τοιούτου ἁρμονιῶν ἅπτεσθαι, καὶ τῶν μελῶν τῶν τοιούτων. ἔτι δ' εἴ τις ὄντ' τοιαύτην τοῦ ἁρμονιῶν, ἡ πρέπει τῇ τῶν παίδων ἡλικίᾳ, διὰ τὸ δυνάσθαι κόσμον τ' ἔχειν ἅμα καὶ παιδείαν· δῆλ ἡ λυδιστὶ φαίνεται πεποιθέναι μάλιστα τοῦ ἁρμονιῶν· δῆλον ὅτι τούτοις ὅρους τρεῖς ποιητέον εἰς τὴν παιδείαν· τό τε μέσον, καὶ τὸ δυνατὸν, καὶ τὸ πρέπον.

A licet improbans tibiam ex instrumentis. habet enim eandem vim Phrygia in harmoniis, quam habet tibia in instrumentis. ambæ enim concitant animos, & in affectus impellunt. Ostendit hoc Poëfis: tota enim bacchatio, & tota huiusmodi concitatio maximè omnium instrumentorum per tibias fit. harmonia verò Phrygia maximè hunc modum habet: ceu Dithyrambus manifestè videtur esse Phrygius. Cuius quidem rei plura afferunt argumenta, qui circa huiusmodi rerum intelligentiam vacant, & inter cætera illud, quòd Philoxenus aggressus Doricè facere Dithyrambos in fabulis, non potuit, sed vi illius naturæ tractus fuit ad Phrygiam harmoniam, quæ maximè illis congruebat. Doricam autem fatentur omnes constantem esse ac firmam, morémque summoperè continere virilem. Præterea cùm medium extremorum sumendum esse diximus: Dorica autem hanc habet naturam ad alias harmonias: manifestum est quòd Doricam præ cæteris decens est iuniores addiscere. Sed duo consideranda sunt, vnum, quid possit: alterum, quid deceat. nam possibilia quisque aggredi, & conuenientia sibi debet. Sunt autem hæc distincta ætatibus, ceu defessis iam tempore non facilè est alti spiritus cantilenas canere, sed talibus subiicit natura remissas. Ex quo Socratem in hoc quoque meritò reprehendunt quidam ex his, qui circa musicam versantur, quòd remissiores harmonias improbauit ad doctrinam, quasi vinolentas accipiens eas, non secundum vinolentiæ naturam (nam vinolentia magis debacchari facit) sed defessas. quare & ad futuram ætatem seniorum, opus est huiusmodi harmonias attingere, & huiusmodi melodias. Præterea, si qua est talium harmoniarum, quæ conueniat puerorum ætati ex eo quia possit ornatum simul doctrinámque afferre: quod Lydia maximè omnium harmoniarum habere videtur: manifestum quòd hæ tres determinationes sunt in doctrina faciendæ, medium, possibile, ac decens.

3 desunt duo.